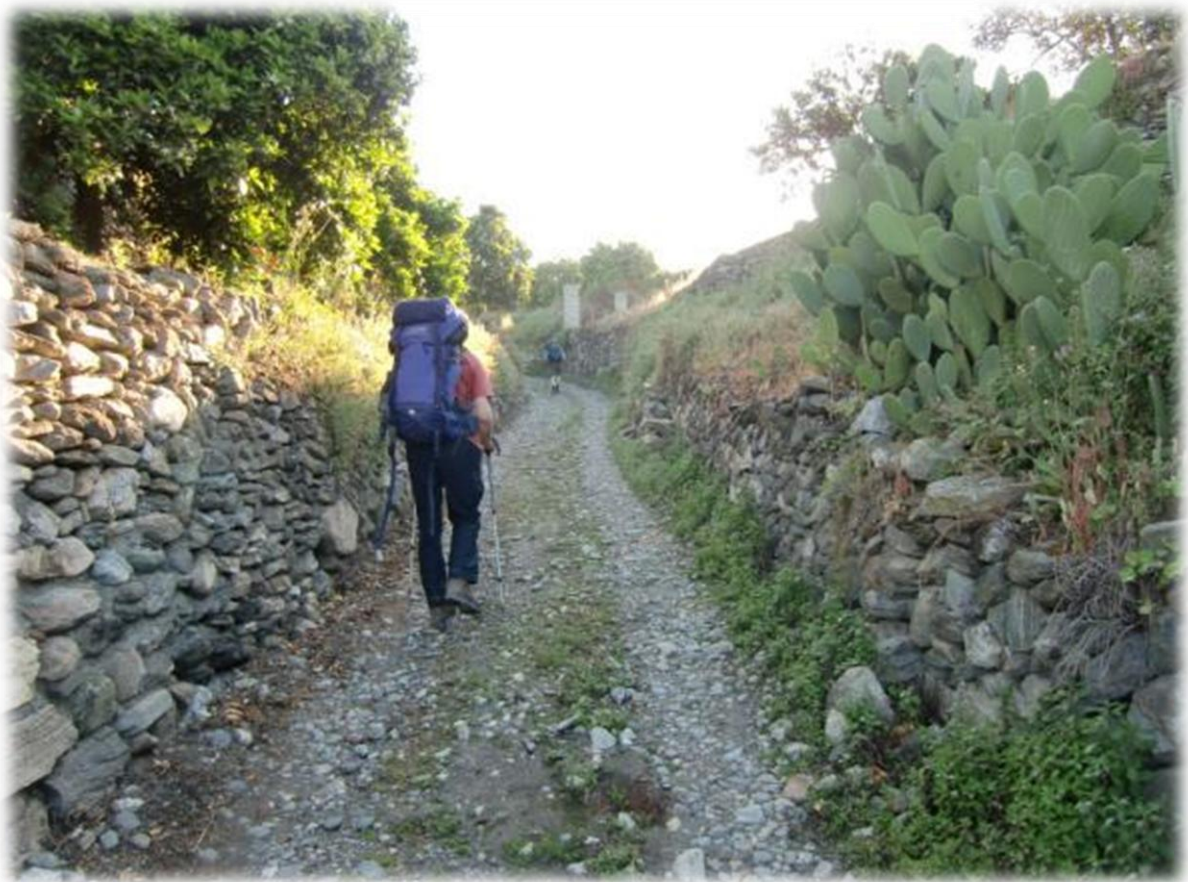

Ieder dorp heeft enkele fitnessstoestellen staan langs de weg. Elke ochtend doen Staf en Ivan enkele oefeningen. Jan gaat mee tot het volgende dorpje. Daar gaat hij met het openbaar vervoer naar ons eindpunt van de dag. Hij wil een rustdag inlassen.

Een boom voorzien van enkele enten.

We doorkruisen het witte dorpje Niguelas. Charmant dorp met een met bomen omzoomde plaza. Enkele mooie grote 17e-18e eeuwse gebouwen en verlaten grotwoningen. We ontmoeten er Jan die daar een tussenstop gemaakt heeft. Hij wou immers ook Niguelas bezichtigen.

We komen nu voor het eerst in het Nationaal parc De Sierra Nevada. Het is het tweede hoogste gebergte in Europa met 20 toppen van meer dan 3000m hoog. De hoogste piek van de Mulhacen is met zijn 3481m de hoogste top van het Iberisch schiereiland en na de Teide op de Canarische eilanden de tweede hoogste berg van Spanje. Het geniet de hoogste natuurbescherming in Spanje en is een Unesco biosfeer reservaat. De Sierra Nevada is de bakermat van een uitzonderlijke diversiteit aan planten, vogels en diersoorten. Bovendien is er de rijke historische culturele achtergrond van Tartaren, Visigoten, Romeinen en Moren.

Het park Sierra Nevada beroemt zich op de grootste verzameling inheemse planten van Europa alsook veel Noord Afrikaanse soorten. In de lente en vroege zomer is het aantal wilde bloemen opmerkelijk. De vegetatie varieert sterk met de hoogte : galeiken, esdoorns, wilde olijven en heesters zoals beneden de stekelige jeneverbes, pijnboomstruiken, wilde tijm, rozemarijn en hogerop de brem. Op hogere hoogten korstmossen en diverse grassoorten. Nabij de rivieren zijn er de populier, els, es, olm en wilg.

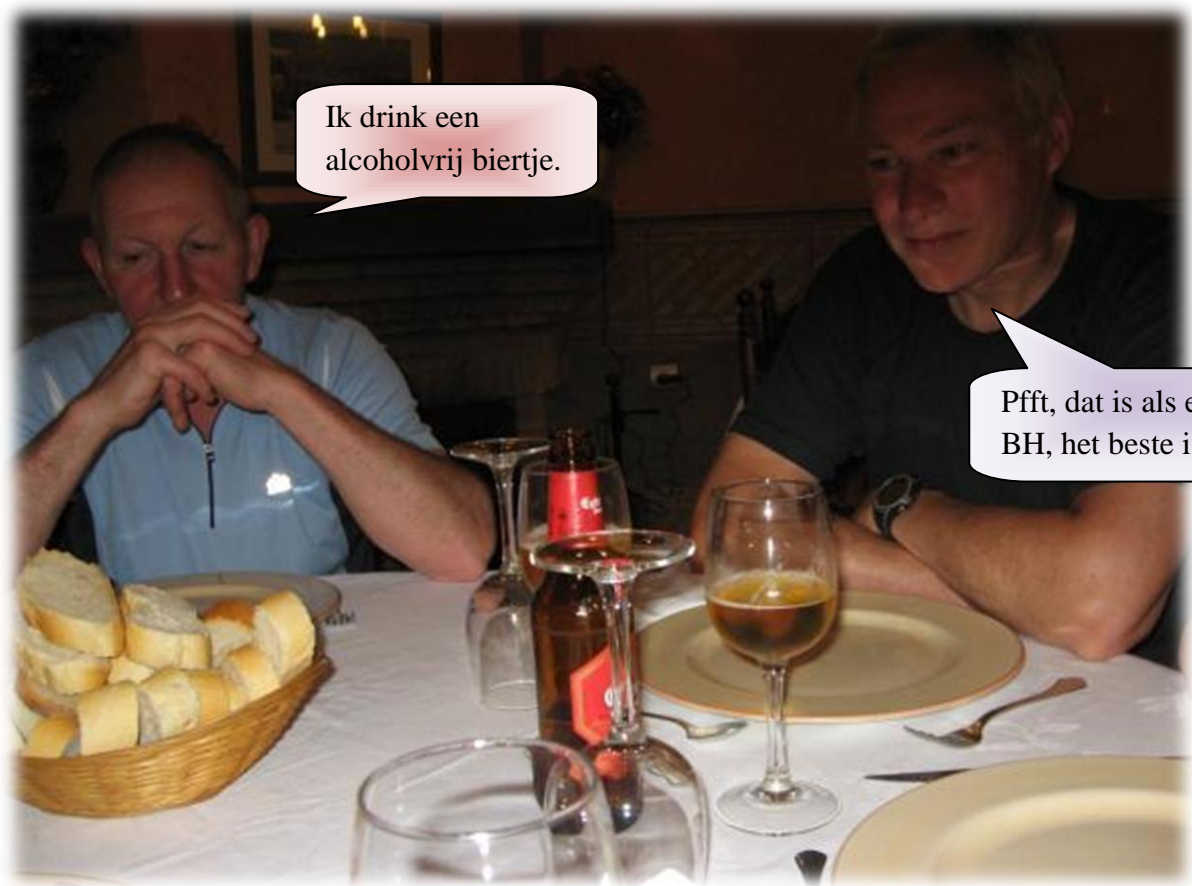

Ludwig, je gaat me in het verslag toch niet te veel voor lul zetten hé.

Natuurlijk niet Henk, ik zou niet durven.

Ik drink een alcoholvrij biertje.

Pfft, dat is als een BH, het beste is eruit!

We zitten aan de Costa del Sol, doe de glazen nog maar eens vol.

's Avond gaan we uit eten in een visrestaurantje. We eten er paella en drinken er sangria. We slapen terug in een hotelletje aan 15 euro per persoon. Dat blijkt hier zowat een vaste prijs te zijn. We hebben een ganse dag zon gehad en hebben ons flink moeten insmeren.

Woensdag 27 april 2011

- Van : Lanjaron 666 m
- Naar : Pitres 1.252 m
- Afstand : 24 km
- Stijgen : 1.637 m
- Dalen : 1.080 m
- Duur : 11 uur

Het wordt wederom een lange en zware dag. Jan stapt terug mee. Hij is goed uitgerust. Het is de tweede dag op rij een helblauwe hemel.

We blijven voor de rest van de trekking in de Sierra Nevada. Het park is bekend voor zijn populatie Spaanse Ibex, een soort inheemse berggeit, waarvan je meestal het silhouet tegen een heuveltop te zien krijgt. Met wat geluk zie je een vos, das, everzwijn, wilde kat, genetkat of marter. Hogerop zijn er de Mediterane woelmuis en de wezels. Wij hebben pech en zullen van dit alles niets te zien krijgen.

Kippen versperren ons de weg. Het nationaal park heeft ook een enorme rijkdom aan insecten, waaronder meer dan 120 vlindersoorten. Er zijn een indrukwekkend aantal vogels waaronder prooivogels zoals de goudarend, de Bonneli arend, slechtvalk, torenvalk en vale gier. In beboste gebieden kan je de wildbandleeuwerik, groene specht, koolmees, distelvink en de wielewaal horen. En in de hogere gebieden zijn er de alpenheggemus, zwarte roodstaart, veldleeuwerik, noordse tapuit, rotslijster, rotsgors en rode alpenkraai.

We doorkruisen Canar. Het is een rustig dorpje met schaduwrijke plazas. Canar dankt zijn layout en architectuur aan Arabische tijden met witgekalkte huisjes met witte daken. Vroeger zijdeproductie. Panorama tot Afrika op heldere dagen.

In het plaatselijke winkeltje kopen we een kistje verse aardbeien voor 4 euro. We zoeken de schaduw op en eten alle aardbeien op. Ook al zijn het geen Belgische, ze zijn overheerlijk.

Langs onze paden treffen we veel klaproos of papaver aan. In het Vlaams wordt de klaproos soms kollebloem (toverkol of kol = heks) genoemd. Klaprozen zijn met name in het Verenigd Koninkrijk en andere landen van het Gemenebest van Naties het symbool van de Eerste Wereldoorlog omdat ze op de slagvelden in Vlaanderen uitbundig bloeiden. Op Remembrance Day, de dodenherdenking van het Gemenebest, worden bij de cenotaaf op Whitehall door de vorstin en hoogwaardigheidsbekleders klaprooskransen gelegd, geen echte overigens, omdat de bloemblaadjes zeer snel uitvallen. De zaden van de klaproos worden vaak gebruikt in bepaalde (voornamelijk zoete) gerechten zoals de traditionele Poolse Makowiec-cake. Het zaad van de slaapbol wordt onder de naam maanzaad op broodjes gebruikt. Het sap van de klaproos werd vroeger gebruikt om Edammer kaas mee te kleuren.

Regelmatig lopen we op paden langsheen irrigatiekanaaltjes die nog door de Moren werden aangelegd. Sommige delen van de kanaaltjes zijn overkapt met een betonnen constructie.

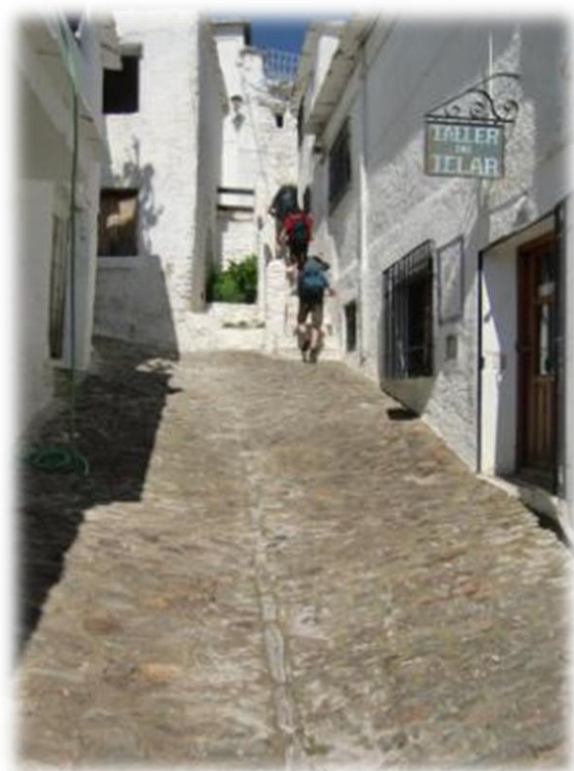

Af en toe zet men nog een extra etage op bestaande huisjes en verbindt men twee huisjes.

Van de vallei van Orgiva is het stijgen naar het dorpje Soportujar. Het is er vrij toeristisch met enkele kleurrijke winkeltjes. Voor Jan is het terug wat te zwaar aan het worden. Hij besluit om hier een overnachting te zoeken. Het is immers nog twee uur stappen naar het eindpunt.

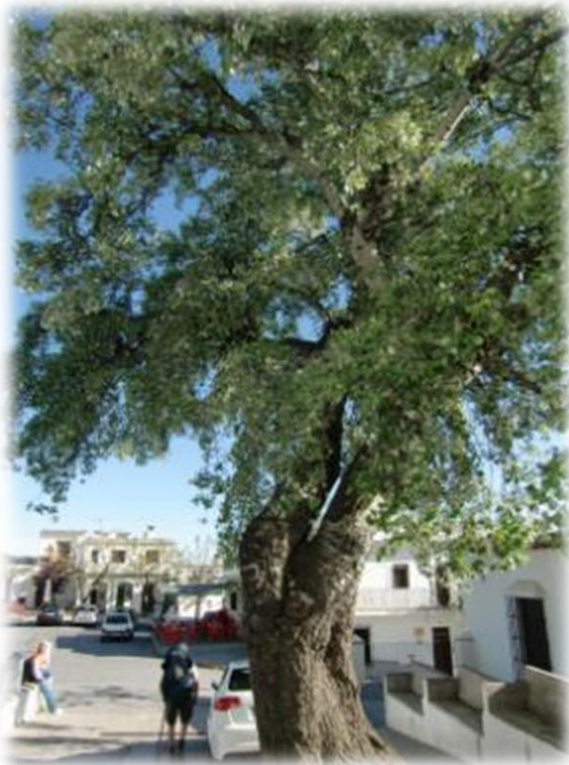

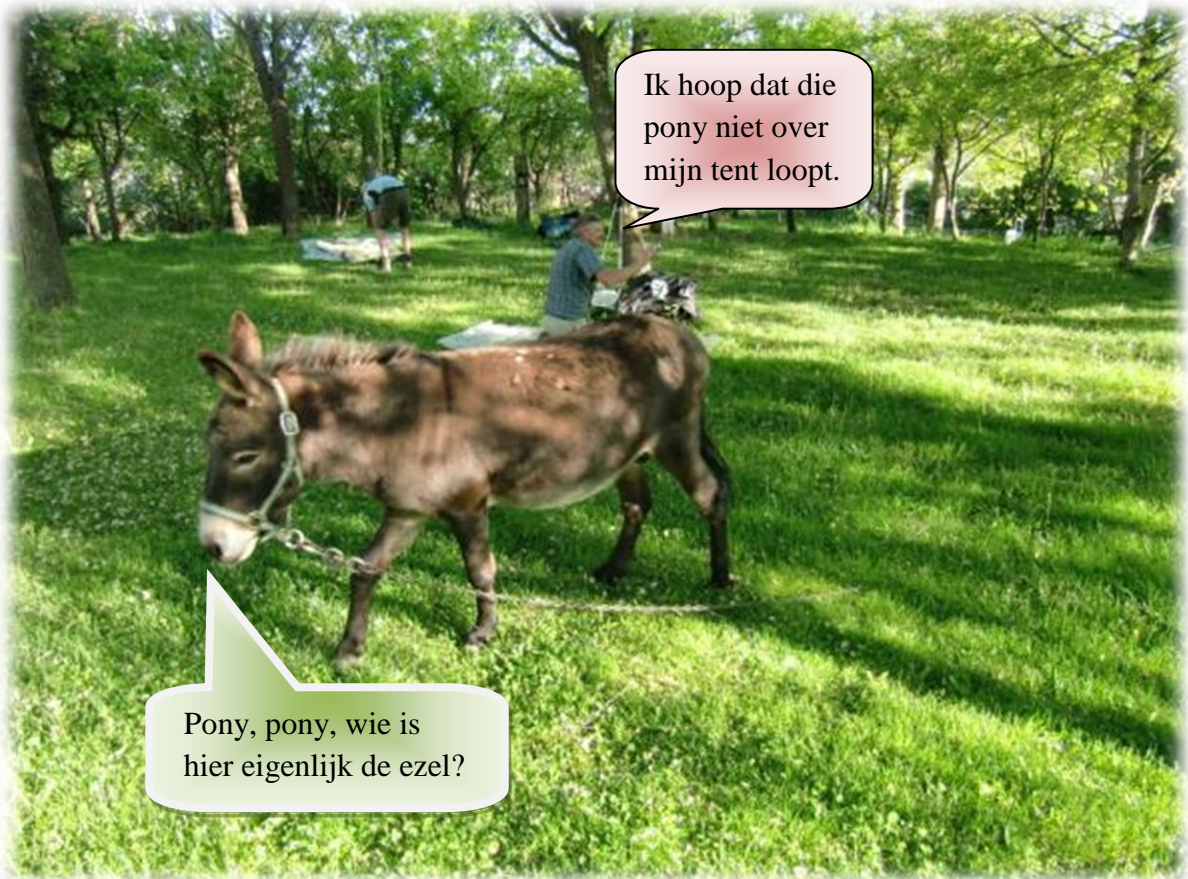
Zicht op de vallei van Orgiva. Op de achtergrond enkele besneeuwde toppen van drieduizenders. Plots wordt Ludwig opgeschrikt door een slang die aan de rand van het pad sissend het struikgewas opzoekt. De slang was zo vlug weg dat we er geen foto hebben kunnen van nemen. Achteraf hebben we op internet opgezocht welke soort we gezien hebben. Het betreft de Aspisadder of de *Vipera Aspis*. Deze kan tot 75 cm groot worden. Het is een trage slang behalve wanneer hij gealarmeerd wordt, wat bij ons het geval was. Zijn beet is giftig. Het gif breekt het weefsel af en vernietigt de bloedcellen. Is men gebeten, zoek dan onmiddellijk een dokter. In Spanje sterven er jaarlijks 2 tot 3 mensen door een slangenbeet. Statistisch gezien heb je 1 kans op 13.300.000 dat je gedood wordt door een Spaanse slang. De slang is grijsbruin. Hieronder een foto van dergelijke slang.

We komen in Pitres. Extreem mooi gelegen tegen de heuvel met zicht op Altabeitar en andere kleine dorpen van de vallei van La Taha. Levendig met een uitgebreide kolonie Britse uitwijkelingen.

Ik hoop dat die pony niet over mijn tent loopt.

Pony, pony, wie is hier eigenlijk de ezel?

We overnachten op camping “Balcon de Pitres” in Pitres. We gaan vroeg slapen want het is een lange dag geweest. We hopen dat Jan er morgen terug bij zal zijn. We zien wel.

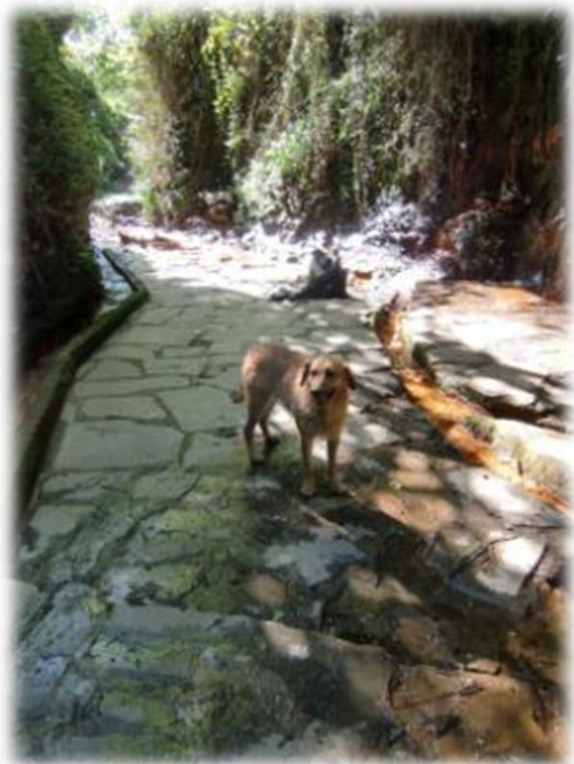
Donderdag 28 april 2011

- Van : Pitres 1.252 m
- Naar : Trevezel 1.540 m
- Afstand : 17 km
- Stijgen : 1.127 m
- Dalen : 887 m
- Duur : 6 uur

Reeds van bij het vertrek worden wij gevolgd door een roodharige hond. We noemen hem Bisquit. We vermoeden dat het een zwerfhond is. Om de vijf minuten moet hij even halt houden om zich langs alle kanten te krabben. We denken dan ook dat hij vol vlooiën zit. Op het einde van de dag rolt de hond zich tevens in een verse koeienvlaai. Dan had hij het bij ons zeker verkorven. We bellen Jan even op. Hij neemt nog een rustdag en zal ons opwachten in Trevezel.

Bisquit

We gaan langs paden met een welige begroeiing en we gaan door het klein gehuchtje van Atalbeitar omhoog naar Portugos. We brengen tevens een bezoek de ijzerrijke bron van Portugos. Portugos was ooit een Romeinse nederzetting. Het is bekend om zijn rode waterval El Chorreon.

Vandaag ook veel vijgenbomen op ons pad. De vijg is één van de oudst bekende vruchten. Al rond 9000 v. Chr. werden vijgen verbouwd in een vroeg-neolithisch dorp in de Jordaan-vallei. De vruchten zijn groen-geel of blauw-violet van kleur. Het vruchtvlees is wit-roze tot donkerrood van kleur. Zowel de pitten als het vruchtvlees zijn eetbaar. De wilde vijg produceert driemaal per jaar bloemen en vruchten.

